

Rev.2019.10.26

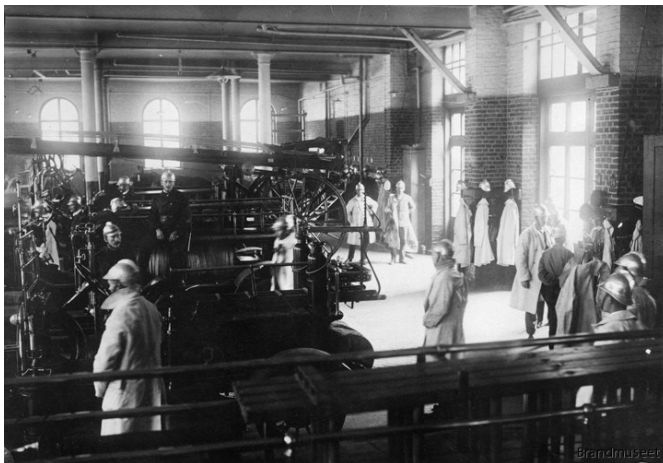
Ett "brinnande" intresse

Texten är hämtad ur Kaare Brandsjös bok, "I brandmannaminne".

Museiföreningens arkivbilder kompletterar berättelserna.

"... I grannhuset intill det hus på Bergsgatan i Göteborg där jag bodde som barn, hade brandkårens snickare Andrén sin bostad. Han hade en son som blev min lekkamrat. Tillsammans gick vi ofta med matpaket till hans pappa på brandstationen. Där fick jag kamrater bland sönerna till de brandbefäl som hade tjänstebostäder där. Detta medförde att jag mer och mer började hålla till på huvudbrandstationens gårdar efter skolans slut på eftermiddagarna från mitten av 1920-talet.

Som pojke lärde jag känna all brandpersonal, både befäl och manskap på huvudstationen. Det blev vanligt att jag anlätades som springpojke för att köpa tidningar och cigaretter åt brandbefälen. Jag fick också gå med bud till brandmännens hem och hämta mat åt dem. På den tiden var de endast lediga vart tredje dygn. Min far dog när jag var tio år gammal och det bidrog förmodligen till att befäl och brandmän tog sig an mig. Det kom bland annat att innebära att jag fick vissa förmåner framför de andra pojkarna på brandstationen. Bland privilegierna var att få vistas i vagnhallen hos den så kallade stationsvakten (som aldrig fick lämna hallen utan avlösning) och i telegrafrummet i andra våningen. Där kunde man få se morseapparaterna gå igång och skriva punkter och streck när larmen från brandskåp kom in. Sedan kunde man gå till fönstret mot Nordhemsgatan och se utryckningen...

I stationshallen i slutet av 1920-talet.

Rev.2019.10.26

...Den 13 januari 1928 brann det dåvarande konserthuset på Heden. Jag hade då ännu inte fyllt 12 år. När jag efter skolans slut för dagen kom ned till brandstationen som vanligt, fick jag besked om branden och att förstärkning begärts. Då tog jag en spårvagn till brandplatsen.

För första gången fick jag på nära håll tillsammans med brandbefäl och brandmän, som tog hand om mig vid brandsprutor och resta mekaniska stegar, följa släckningsarbetet.

Branden i Göteborgs konserthus 13 januari 1928.

Konserthusets brand 1928 blev för Göteborgarna en spektakulär händelse, kanske något av samma slag som Eldkvarns brand 1878 för Stockholmarna. Om man kan tala om skådespel i ett sådant här fall, så blev det verkligen ett fascinerande sådant för de stora åskådarmassor som hade samlats runt brandplatsen. Jag minns ännu mycket väl de stora kupolerna i byggnadens hörn, brinnande som jättefacklor i vinterskymningen. De utvecklade ett ovanligt orange sken, på annat sätt än det vanliga röda eldskenet. Första gången jag fick åka brandbil var på hemväg från konserthuset 1928. På den tiden körde brandbilarna även på återfärden till brandstationerna med utryckningssignaler. Motiveringen för detta var att man så snabbt som möjligt skulle återställa utryckningsberedskapen och därför måste påkalla förkörsrätt.

Rev.2019.10.26

Befälsbil på huvudstationens gård.

Våren 1929 innan jag fyllt 13 år, fick jag för första gången åka med på utryckning från Huvudstationen. Jag befann mig i vagnhallen när det gick så kallat Lundbylarm. Det innebar att en brandbil med brandkapten och tre brandmän (chaufför, ordonnans och vattenman) skulle rycka ut, för att via gamla Hisingsbron förstärka Lundbystationens utryckning. Den gången var det brandkapten Eric Hjertberg som, när han sprang förbi mig i vagnhallen, frågade om jag ville åka med. Det blev naturligtvis ett snabbt: Ja! Jag fick hoppa upp på brandbilens ena sida och sitta framför brandmannen där, som höll ett vakande öga på mig i svängarna.

Från den dagen var det ingen tvekan om att jag skulle bli brandman!"